

CALIU

Butlletí informatiu
d'Antics Escoltes i Guies de la FJS

3ª Època,
núm. 53
març 2020

Commemoració a Poblet del naixement de Jaume I. Foto: Josep Suárez

Activitats

Celebració a Poblet de l'aniversari
del naixement del Rei Jaume I i
Museu del vidre de Vimbodí Pàg. 2

Col·laboració

Annex a la crònica de Poblet Pàg. 7

Notícies

Entrevista a
Salomó Marquès Pàg. 11

Antics
Escoltes
i Guies

Monestir de Santa Maria de Poblet, II Celebració i Homenatge en l'Aniversari del Naixement del Rei Jaume I, Museu del Vidre de Vimbodí

Text: Joan Bosquet

Fotos: Josep Suárez i Jordi Canet

El grup d'Antics Escoltes i Guies ens reunim amb en Josep Puig i alguns companys de la seva colla a la plaça Universitat, per a pujar a l'autocar i anar a cercar la resta de companys en una cruïlla de l'eixample. Un cop recollits iniciem el viatge cap al Monestir de Poblet. Durant el viatge en Puig fa la presentació de l'acte que anem a realitzar, descrivint els grups que hi participen: Muixeranga de València, Assemblea de Veïns de Benimaclet, Colla tabals i dolçaines Estrella Roja de Benimaclet i El Tudell, Grup de geganters i grallers de Vimbodí, Unió d'Anelles de la Flama de Valls, Amics de la Muixeranga de Valls, Miquelets del Regne de València, Miquelets del Principat, IPECC, Antics Escoltes i Guies, caminaires Colla Jove. En total una seixantena de participants.

Com és costum d'en Josep Puig, per a contextualitzar els actes que anem a viure, fa una exhaustiva descripció històrica de la figura del rei Jaume I, sens

menysprear argumentacions històriques territorials a mida que anàvem passant de comarca a comarca.

Per a relaxar la ment després de tantes dades històriques, en Josep ens va obsequiar amb una parada tècnica a l'àrea de servei Medes Montblanc per fer un cafè.

Arribats al Monestir ens trobem en Joan Millán, l'Eulàlia i en Jordi Canet en mig d'un munt de Ferraris d'alta gamma!, i sobreposats per l'espectacle comencem la visita guiada del Monestir per la **Capella de Sant Jordi**.

Capella exempta situada vora la Porta Daurada, que presenta una gran unitat constructiva. La capella data del 1452, d'estil gòtic, planta quadrada i finançada pel rei Alfons IV el Magnànim per a commemorar la conquesta de Nàpols en 1442.

Això passava en temps de l'abat Bartomeu Conill (1437-1458).

Concentració de Ferraris. Foto: J. Canet

Davant la Porta Reial. Foto: Josep Suárez

Té una porta gòtica apuntada flanquejada per columnetes rematades en pinacles. La capella està coberta amb volta de creueria estelada. A la façana es pot veure els escuts del rei de Nàpols i de l'abat Conill (un conill en al·lusió al seu nom) i damunt del pinacle central la cimera i el drac alat, símbols Reials.

A continuació passem la **porta Daurada** dita així des de que, en 1564, amb motiu de la visita i estança de Felip II al Monestir, es dauraren les planxes de bronze que la recobrien.

Travessant la Plaça Major ens concentrem davant la **Porta Reial**, per escoltar els comentaris del guia, abans d'accedir al recinte monàstic.

Actualment la comunitat monàstica de Poblet consta de 25 monjos professos, 1 oblat regular i 1 donat.

Pertany civilment al terme municipal de Vimbodí i Poblet, i eclesiàsticament a la parròquia de Sant Miquel de l'Espluga de Francolí.

El 1991 va ser declarat Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO.

Ara i ací podria fer una crònica exhaustiva de la visita al Monestir, però com que crec que la totalitat de possibles i soferts lectors ja hi heu estat, us la estalvio.

Si algú no hi ha estat, que corri a fer-la doncs no tindria perdó, i si no pot i té paciència, en annex a aquest CALIU podreu trobar una breu descripció.

De mica en mica desfem el camí que hem fet durant la visita magníficament explicada pel guia i ens reunim a la capella de Sant Jordi a les 12:30, per a la **celebració i homenatge de l'aniversari del naixement del rei Jaume I**.

Primerament apareixen els Miquelets precedits per la Muixeranga de València i la de Valls, paren a la Porta Daurada enfront de la capella de Sant Jordi, i els Miquelets continuen per la plaça major a la recerca de l'abat de Poblet.

Tornen els Miquelets amb l'abat, i es procedeix a l'obertura de la capella de Sant Jordi. La gent es pregunta com funciona la cerimònia, perquè no s'aprecia la presència de cap mestre de cerimònies, però hi han responsables que ens diuen "deixeu que la festa flueixi".

El diumenge 2 de febrer, dia de la festa en honor a la patrona vallenca, al matí, a l'església arxiprestal de Sant Joan, ha tingut lloc la representació completa de la Moixiganga de Valls, una de les actuacions de les més importants que realitza durant l'any.

La Moixeranga de Valls. Foto: Josep Suárez

Durant la representació, al igual que l'any passat, els ha acompanyat la Muixeranga de València. Aquest any han convidat a la Moixeranga a l'ofrena al Monestir de Santa Maria de Poblet, en el II Homenatge a Jaume I, en commemoració del seu naixement, un 2 de febrer.

Un total de quinze persones formen part de l'estructura del ball, que està format per tres parts diferents: el cartró, que són els passos que es fan abans i després de cada figura; el coixinet, els passos que separen les figures; i el misteri, amb un total d'onze quadres plàstics que reben el nom de l'oració a l'hort, quan l'assoten, quan el coronen, la palma del martiri, el Gòlgota, la Creu, quan el baixen de la Creu, la Dolorosa, l'enterrament, el Sepulcre i la Mare de Déu d'Agost ajaguda a la llitera.

A la porta de la capella els grallers acompanyaven les ofrenes, les danses, les poesies i cants d'albades, la corona de llorer, el cant dels goigs de Sant Jordi (dirigit pel nostre company Jaume), i la Mocadorada.

I finalment, l'agraïment a totes les associacions participants, convidant-nos a repetir-ho l'any vinent.

Els companys es preguntaven què és això de la Muixeranga de València o la Moixeranga de Valls.

La **muixeranga** és un conjunt de danses i castells humans originaris del *País Valencià* i que principalment es preserven a Algemés (*Ribera Alta*), però també existeixen colles i grups a altres diversos indrets de les comarques valencianes. Més que una dansa pròpiament dita, és un conjunt de quadres plàstics amb intencionalitat representativa, que participa en les processons de la Mare de Déu de la Salut, la Festa Major d'Algemés (7 i 8 de setembre).

Les més antigues cròniques escrites que la vinculen a Algemés daten del primer terç del segle XVIII, però de la seva constant i ferma presència ben bé pot pensar-se en un origen molt més antic.

La **Mocadorada** és un costum originari de la ciutat de València que consisteix en regalar a la persona estimada, cada 9 d'octubre, diada de Sant Donís, un mocador ple de dolços de massapà amb la forma d'elements propis de la pirotècnia i de les fruites i hortalisses valencianes.

La calçotada. Foto: Josep Suárez

La llegenda explica que quan el rei En Jaume va entrar a València el 9 d'octubre de 1238 després d'una estratègia de reconquesta que havia durat molts anys, els habitants de la ciutat van oferir a la seva esposa, la reina Violant d'Hongria, com a ofrena i senyal d'apreci, les fruites i verdures de l'horta valenciana en un plat de ceràmica embolicat dins de mocadors de seda. Amb l'arribada de Felip V, però, s'aboliren tots els furs valencians i amb ells les festes del Nou d'Octubre, així com altres costums valencians.

Tot i picant els dolços de la mocadorada no acabàvem de matar la gana, i per això vàrem córrer per anar a Fontscaldes a fer la calçotada.

Al restaurant Cervelló ja ens esperaven, però calia pujar al terrat de l'edifici per seure i iniciar el dinar.

La calçotada va ser espectacular, però degut a la mitjana d'edat del grup alguns van dir que no era convenient menjar tot el que ens posaven, però jo penso que en realitat es que no ens la vam poder acabar.

A les 17h estàvem a Vimbodí, però necessitàvem una caminadeta per a pair el dinar abans de visitar el **Museu del Vidre**.

Museu del Vidre.

És un edifici entre mitgeres de planta baixa i dos pisos. Conserva els murs de la planta baixa de la construcció original, encara que el seu interior ha estat totalment reformat. El parament de la planta baixa és de pedra irregular i al centre s'obre la porta d'entrada que té la llinda i els brancals de grans carreus de pedra. El forn és a la planta baixa. A la planta superior hi ha l'exposició que cobreix aquesta indústria des dels orígens fins a l'actualitat amb material cedit en gran part pels vilatans, eines i materials. Dins el museu ens van fer un breu resum dels orígens i la història del vidre a Vimbodí.

Al poble hi ha documentat un forn de vidre al segle XII situat a prop de la Font de Nerola, el del vidrier Guillem, on es fabricaven objectes d'ús domèstic i agrícola.

La fabricació d'objectes de vidre es va estendre per la disponibilitat de materials per la construcció de forns (argiles) i amb els coneixements d'artesans en les tècniques del bufat. La producció de vidre, però, va desaparèixer de la zona, i no va tornar fins a principis del segle XX.

L'establiment el 1865 de l'estació de ferrocarril a Vimbodí amb moll de càrrega, va permetre facilitar l'extensió de la producció dels objectes que es fabricaven en els diversos forns. El forn del vidre de Vimbodí es va instal·lar al municipi el 1902. La producció vidriera desenvolupada a Vimbodí durant la primera meitat del segle XX va donar renom a la vila, fins i tot més enllà de Catalunya. Vimbodí era considerat el poble del vidre.

El Museu del vidre de Vimbodí va obrir al públic el 16 de gener de 1993. Així, s'intentava recuperar la història d'un ofici i la importància que, el vidre bufat, havia tingut a Vimbodí en la primera meitat del segle XX.

Després de les explicacions històriques, ens van dividir en dos grups per a visitar el museu. Mentre un grup es quedava a la planta inferior on hi ha una petita exposició de les peces que actualment es fan al museu, una petita botiga on es venen algunes d'aquestes peces i a la part interior el forn de vidre.

Aquí el mestre vidrier Paco Ramos ens explica com es treballa el vidre de manera artesanal, fent unes demostracions.

L'altre grup va pujar a la planta superior a on hi ha dues sales on s'exposen antigues peces de vidre de la primera meitat del segle XX, la majoria de les quals donades per vimbodinencs, així com eines utilitzades per treballar el vidre, i els estris i materials relacionats. També varem trobar plafons amb dibuixos, fotografies i mapes que expliquen la història del vidre bufat i la seva evolució en el temps.

Un cop ben documentats, varem passar pel cinema Foment a veure l'Alfons (l'encarregat) que va sortir al programa "El foraster" de TV3, i també a la Maite del bar per a comprar-li nous.

Finalment en Josep Puig va dir: "ara sí, això s'ha acabat". I tots cap a l'autocar directes a Barcelona. Durant el viatge en Jaume ens va fer cantar un parell de cançons i en Puig va apuntar les futures activitats de l'IPECC. Els primers van baixar de l'autocar a l'entrada de Barcelona per la Diagonal i els últims a la plaça Universitat ☑

Demostració de l'ofici de vidrier.

Foto: Josep Suárez

Annex a la crònica de la Trobada de Poblet

Text: Joan Bosquet

Fotos: Josep Suárez

Poblet és un monestir de monjos cistercencs que segueixen la Regla de sant Benet des de la seva fundació, el 18 d'agost de 1150, quan Ramon Berenguer IV, comte de Barcelona, un cop enllestida la conquesta de Lleida als sarraïns, va donar a l'abadia de Fontfreda, prop de Narbona, unes terres de la Conca de Barberà, perquè hi establissin un monestir cistercenc. Aquesta donació tenia una finalitat doble: una espiritual (crear un focus de cristianització en terres conquerides als sarraïns) i una econòmica (conrear terres ermes i abandonades). El nou monestir havia de ser un lloc de treball i oració. Per tant, l'any 1151, un petit grup de monjos va arribar a Poblet i el 1153, un cop conquerits els últims reductes sarraïns de Prades i Siurana de Prades, dotze monjos van prendre possessió de les terres. S'acabava d'establir la comunitat. La nova comunitat van començar la construcció de l'església que, seguint la tradició mariana de l'Orde, va ser consagrada a Santa Maria.

Va ser el rei Pere El Cerimoniós (1319-1387) qui va vincular el monestir amb la Corona d'Aragó fent-hi construir el panteó reial, que fins llavors havia estat a Santes Creus. Hi van fixar la seva sepultura Alfons I, el seu fill Pere I el Catòlic, Jaume I el Conqueridor, Pere III i molts dels seus successors. A les obres dels sepulcres, fetes d'alabastre blanc, hi van treballar alguns dels millors escultors del moment.

Al llarg dels segles, Poblet fou un important nucli de poder temporal, protegit tant pels reis de la Corona d'Aragó, com pels nobles catalans. El monestir es converteix en centre neuràlgic de la Catalunya medieval i panteó reial durant l'edat mitjana.

Durant el Trienni Liberal (1820-1823), els anticlericals saquejaren el monestir, que va quedar considerablement danyat. L'inici de la Primera Guerra Carlina, el 1834, va culminar amb nous atacs als béns de l'Església, que havia pres partit en bloc pels carlins. Poblet no fou una excepció. El monestir va ser saquejat a consciència, convertit en pedrera dels pobles pròxims i a mercè de qualsevol que s'hi acostés. La Comissió de Monuments de la Província de Tarragona, organisme responsable del monestir des del 1857, no va millorar-ne la situació. Els governs espanyols es van mostrar greument negligents amb la protecció del monument, a diferència del que es va fer amb altres panteons reials castellans.

De fet, Poblet no va ser reconegut com a 'monument nacional' fins al 1921, després de la visita del Rei Alfons XIII, que, referint-se a l'estat

de conservació del monestir, va declarar que era "una vergonya nacional" i es va comprometre a promoure'n la restauració.

El 1930 començà la restauració en ferm amb el patrocini del Patronat de Poblet, presidit per Eduard Toda, autèntica ànima de la recuperació del monestir. Fou refundat el 1940 per monjos del mateix Orde vinguts d'Itàlia. Les despulles de Jaume el Conqueridor i dels altres monarques van retornar-hi el 4 de juny de 1952, després de la restauració dels sepulcres efectuada per Frederic Marès. El conjunt ha esdevingut un símbol històric i cultural on hi tornen a viure els monjos cistercencs.

Com la seva construcció s'inicia al segle XII, s'hi aprecien estils arquitectònics variats com el romànic, el gòtic, el renaixentista i el barroc. No obstant això, el conjunt gaudeix d'una harmonia absoluta tant entre els seus elements arquitectònics, com en la seva relació amb l'entorn de les muntanyes de Prades.

L'accés al conjunt monàstic es realitza a través de la **Porta Reial**. Cercat el monestir per muralles del segle XIV, s'accedeix a ell per la imponent Porta Reial, flanquejada per dues torres poligonals. La porta reial és una peça completa d'art militar del segle XIV, l'arc és de mig punt amb grans dovelles, la clau ostenta l'escut de la Corona d'Aragó sustentat per un àngel i dos lleons rampants.

Passada la porta reial, a la dreta es troba l'entrada, pati i escalinates de l'inacabat palau reial del rei Martí l'Humà; a l'esquerra l'accés a les dependències secundaries (forn de pa, habitacions de donats etc). Aquest vestíbul, que rep el nom de l'Abat Copons (abat entre 1316 i 1348) és l'avantsala de l'accés al claustre del monestir. Aquest vestíbul és una bella obra coberta amb dues fileres de voltes de creueria, amb arcs ogivals descansant sobre delicades mènsules, a les quals es pot veure l'escut de l'abat Copons.

A l'esquerra d'aquest vestíbul hi ha una gran nau, transformada avui en locutori, la seva construcció és de la primera meitat del segle XIV. En un principi fou habitació dels germans conversos, sent transformada després en bodega i magatzem. I a la dreta del vestíbul hi ha la sala de trulls on es feia el vi.

A través d'una porta romànica situada en el vestíbul del abat Copons, s'accedeix al **Claustre Major**, que és el centre al qual convergeixen totes les dependències monacals.

El claustre major, gòtic, del monestir de Poblet va ser construït el 1313 per ordre de Jaume II, per substituir-ne un de més antic, d'estil romànic, del qual es conserva el templet hexagonal del **lavatori**. Les obres de construcció es van allargar fins a principis del segle XVI.

A destacar en els capitells del claustre, l'absència de formes zoomòrfiques, alienes a l'arquitectura cistercenca.

La Cuina, obra del segle XIII, és de carreus, espaiosa, coberta amb creueria a la seva part central. A la part superior de la volta una obertura permetia la sortida de fums i ventilació de la sala. Enormes fogons de pedra van ser construïts al servei de les cassoles. Unes petites obertures obertes en els murs permetien el pas d'aliments als dos refectoris contigus, el de monjos i el de conversos. Aquest espai fou remodelat en el segle XIX per la qual cosa la seva distribució actual no és l'original.

Refectori o menjador dels monjos. És una gran sala, acabada en el segle XIII, de volta lleugerament apuntada que es recolza en tres arcs. La sala es de planta rectangular, i en el centre destaca una font octogonal, i al fons la taula de l'abat. La llum penetra a través de dotze grans finestrals.

Calefactori. Es troba a la sala contigua al refectori. En ell s'escalfaven el monjos els dies de molt fred. És una construcció del segle XIII.

Locutori dels monjos. Sala rectangular i estreta construïda en el segle XIII amb volta de canó apuntada.

En aquest lloc l'abat repartia el treball diari dels monjos i els monjos podien parlar dels temes relacionats amb els treballs diaris.

Biblioteca. Es tracta d'una gran sala rectangular formada en realitat per dos sales annexes. La biblioteca en el segle XIII estava destinada a "scriptorium", sent transformada per l'abat Pere Virgili en biblioteca. D'entre els volums que van sortir-hi destaca el manuscrit més antic dels conservats de la Crònica de Jaume I, fet copiar per l'abat Copons el 1343.

Sala capitular. S'accedeix per una porta romànica d'arcs i columnes en gradació, amb uns bellíssims capitells en perfecte estat de conservació, entre els que predominen elements florals. Forma un quadrat de 15 metres de costat, i fou construït entre 1243 i 1250. Adornen el paviment de la sala grans laudes sepulcral, com figures tallades dels antics abats perpetus.

L'element més destacat del monestir és l'**Església**, que segueix l'estil dels temples cistercencs i on cal admirar el retaule de l'altar major, un conjunt renaixentista d'alabastre blanc de Damià Forment.

A on ens entretenim amb el guia és admirant el **Panteó Reial**, fent un resum històric. L'església major de Poblet i altres llocs del monestir serviren de lloc d'enterrament de monarques, infants i altres persones de la Corona d'Aragó, de membres d'altres importants nissagues nobiliàries, d'abats i monjos del monestir i d'altres persones destacades. Entre els dos pilars immediats a l'altar major hi ha el **Panteó Reial**, situat sobre dos grans arcs rebaixats, un al costat de l'Epístola i l'altre al de l'Evangeli. La resta de sepultures de la família reial estan a la cripta-ossari o repartides per l'interior del temple, com per exemple, la del príncep de Viana, situada a la dreta de l'entrada principal.

Entre les nissagues nobiliàries que escolliren Poblet com a panteó destaca la dels Aragó-Cardona.

Pere el Cerimoniós, d'acord amb l'abat Copons, decidí l'any 1340 convertir Poblet en panteó oficial del Casal d'Aragó. En els anys següents el rei va encarregar les obres, que seguí de prop, a mestre Aloi, a Jaume Cascalls i també a Jordi de Déu, alguns dels millors escultors del país, que per voluntat del monarca obraren els sepulcres amb el més fi alabastre de Catalunya, el de les pedreres de Beuda. En els magnífics sepulcres, les figures jacentes tenien als peus lleons, símbol de força i poder, mentre les reines hi tenien gossos, símbol de fidelitat i lleialtat. Els sepulcres estaven originalment coberts per baldaquins de fusta daurada i decorats, per l'interior, amb una representació del cel i el firmament, que no han estat reconstruïts.

Els sepulcres d'aquest panteó contenen les restes de les següents persones reials: Arc del costat de l'Epístola (dret) de l'Altar Major, el rei Alfons el Cast, Marta d'Armanyac (primera esposa del rei Joan), Violant de Bar, el rei Joan el Gran, Joana Enriquez (segona esposa del rei Joan).

Arc del costat de l'Evangeli (esquerre) de l'Altar Major, el rei Jaume el Conqueridor, el rei Pere el Cerimoniós, Maria de Navarra (primera esposa del rei Pere), Elionor de Portugal (segona esposa del rei Pere), Elionor de Sicília (tercera esposa del rei Pere), el rei Ferran d'Antequera.

Fora dels arcs reials: El rei Alfons el Magnànim i el rei Martí l'Humà.

El cimbori és una de les construccions més brillants del monestir. Construït sobre la intersecció de la nau major amb el creuer de l'església, presenta vuit finestrals d'arc ogival, un sobre cada una de les cares del prisma de base octogonal. L'inici de la seva construcció es remunta a l'abat Ponç Copons l'any 1330, sent concebut inicialment como a campanar i utilitzant-se amb aquesta funció fins 1668 quan les campanes foren traslladades a la torre situada a migdia del cimbori.

Sagristia Nova. Fou en Baltasar Sayol (1732-1736), qui a l'extrem oposat al creuer, fa construir la gran sagristia que el monestir necessitava per a guardar dignament els ornaments litúrgics que posseïa. És l'obra més important que es va fer al monestir durant el segle XVIII.

Després el guia ens convida a pujar al pis superior per a contemplar la grandiositat del **Dormitori** dels monjos. És una nau que mesura 87 metres de longitud per 10 metres d'amplada. És una obra de finals del segle XIII i declaradament gòtica. A la part de ponent existeix la porta que comunica amb el claustre superior, edificat en temps dels reis Catòlics, avui casi del tot desaparegut.

Aquí el guia ens deixa perquè l'estan esperant per una altra visita, i ens proposa que individualment anem visitant la part de l'església que no hem vist

Salomó Marquès i l'escoltisme

Extret del setmanari La República

Al setmanari *La República* del 18 de gener de 2020 hi ha una entrevista de tres pàgines, signada per Pere Bosch Cuenca, al catedràtic d'Història de l'Educació Salomó Marquès.

Salomó (Mon) Marquès va néixer el 1942 a L'Escal. Va estudiar al col·legi dels Maristes de Girona i entrà a formar part de l'escoltisme. Als 17 anys va entrar al seminari i va ser ordenat sacerdot el 1966. Va ser consiliari de la Delegació Diocesana d'Escoltisme (DDE) de Girona. Va anar a Roma a estudiar pedagogia i, en tornar, es va secularitzar. Va ser secretari diocesà de Justícia i Pau i després president i Delegat Episcopal. Va estudiar pedagogia a la UAB i a la Universitat de Girona i ha ensenyat Història de l'Educació. Ha escrit sobre els mestres republicans exiliats, sobre l'escola i sobre l'escoltisme gironí, entre altres temes.

Reproduïm a continuació uns fragments de la citada entrevista, en els quals fa referència a l'escoltisme

P. En una biografia que li va dedicar Xavier Besalú comentava que heu estat “cisellat per l'escoltisme i els seus tres eixos clàssics: país, fe i educació”. Són aquests realment els seus eixos vitals?

R. Quan parlo de qui sóc i de la meua vida és això. Bàsicament, a casa qui em va marcar va ser la mare, que era mestra de la República, però després l'escoltisme. L'educació no la vaig rebre a l'escola, sinó a l'escoltisme. A l'escola hi vaig aprendre instrucció, però els valors o la idea de fer-me responsable d'alguna cosa, els vaig rebre de l'escoltisme. La història del país tampoc no la vaig aprendre a l'escola, que era pura i dura franquista, sinó fent d'escolta. Per exemple, quan sortíem a jugar o quan el cap ens portava a la Portella de Mentet, on hi havia la muga de Vallter, i ens preguntava, tot rient, on érem mentre saltàvem d'un costat a l'altre de la frontera. Nosaltres li dèiem: “A Espanya”, “a França”, però ell ens contestava, tot rient: “A Catalunya!”. Experiències com aquesta em van marcar. En els anys quaranta o cinquanta no hi havia cap escola que t'inculqués coses com aquesta.

...

P. Va ser aquesta incomoditat el que el va portar a abandonar el sacerdoci o va ser un tema més personal?

R. Va ser una actitud personal. Una de les coses que més m'empipen són les mentides. Possiblement va ser una de les coses que em van marcar més de l'escoltisme, no tolerar les mentides. Per tant, ja et pots imaginar com m'enfilo quan sento alguns polítics. En tot cas, no podia ser capellà i estimar una dona.

P. S'ha dedicat molts anys a formar mestres. D'on li ve aquesta vocació?

R. La meua mare era mestra, però l'interès pel tema em ve sobretot de l'escoltisme. No pensava tant a ensenyar en una escola, sinó a ajudar la gent a créixer [...]

Agenda

<p>Març</p> <p>Dissabte 28</p> <p>La Passió Medieval de Cervera (*) Ajornada pel coronavirus.</p> <p>Repetició o descoberta d'un espectacle impressionant. Visita a Verdú pel matí.</p>	<p>Abril</p> <p>Divendres 17</p> <p>Divendres cultural: El Castell de Montjuïc</p> <p>La nova cara del castell.</p>
<p>Maig</p> <p>Dilluns 4</p> <p>Dilluns cultural: El magatzem d'Amazon al Prat de Llobregat</p> <p>Visita gratuïta.</p>	

Avisos

NOTA: Les activitats que figuren a l'Agenda queden subjectes a les disposicions vigents com a conseqüència de la pandèmia de coronavirus.

Redacció i Edició**CALIU**Rbla. Mossèn Jacint Verdaguer, 10
08197 Valldoreixanticsescoltes@fundaciojsans.cat<https://fundaciojsans.cat/antics-escoltes-i-guies-2/>**Antics
Escoltes
i Guies**